

еха с кошниците нагоре по баира, за лозето на един свой другар, където щяха да берат череши. Излязоха от горския полумрак в ялната слънчева светлина. На някои сърцата взеха да бият по-спокойно. Далече по къра се мяркаха хора. По-бледните лица се зачервиха. Набраха препълнени кошници, катериха се по дърветата, ядоха докато им чак презля, бориха се, а към залез слънце някои почнаха да подсещат:

- По-добре е да тръгнем дорде не е мръинало.

В това време Васил, лек и пъргав като сърна, се надтичваше с един много по-голям от него ученик от последния клас. Както винаги Васил пристигна пръв, както беше пръв и на изпитите в училището, както беше и първи певец псалт в черква. Задуха вечерникът, напоен с хиляди замайващи ухания.

Когато наблиниха отново мрачния дол, момчетата се постреснаха.

- Да минеме покрай гората, та после направо надолу.

- Много ще заобиколим! Карайте направо...

Докато ще спореха момчетата навлязоха в гъстата гора и се спуснаха към кладенчето.

- Брей! Да не пиете вода като сте се наiali с череши... - им извика Васил и изведиъж прекъсна думите си. Нечовешки писъци отекнаха в глухата тишина. Два женски гласа отчаяно зовяха за помощ. През клоните на гъсталана момчетата съзряха грозна картина: двама турци, пияни и озверени, бяха нападнали две жени - майка и дъщеря - които се връщаха от череши към къщи. Неблаго-разумните берачки позакъснели и се осмелили да преминат през дола без мъжка закрила, само за да се приберат по-скоро в къщи.

Обзети от ужас момчетата се разпръснаха кой накъдето види. Турците имаха със себе си оръжие и бяха силни, яки мъже. Само един младеж остана спотаен между клоните. Той тихо и незабелязано се промъкваше, като се стараеше да не вдига никакъв шум.